

नन्वेवं उपाधिरहितस्यैव ब्रह्मणिलयश्चेदुपाधेः कागतिरित्याशंक्याह सर्वेति सर्वाणि भूतानि स्थावरजंगमशरीराणि मामिकांमममायाविनः प्रकृतिं त्रिगुणालिकां अपरां सूक्ष्मभूम्याद्यात्मिकां यांति प्रविशंति कदायां
 तिकल्पक्षये पुनश्चतान्येव भूतानि प्रकृतौ सुभावि वसंस्कारात्मना स्थितानि एकतांगतानि कल्पादौ विस्तृजामिविविधरूपेण सृजाम्यहंकारणात्मा मायावो ॥ ७ ॥ एतदेवाह प्रकृतिमिति एवमविद्यालक्षणां स्वां प्रकृतिं
 अवष्टभ्य आश्रित्य तां विना केवलस्य स्रष्टृत्वासंभवात् इमं भूतपामं पुनः पुनर्विविधं सृजामि किं भूतं प्रकृतेर्वशात् स्वभाववशात् अवशं रागद्वेषाद्यधीनं ॥ ८ ॥ ननु विषमां सृष्टिं कुर्वतस्तवैषम्यनैर्घृण्ये स्याताम त आह
 नचेति तानि विषमसृष्टिरूपाणि कर्माणि मानि निबध्नंति तत्र हेतुः उदासीनवदासीनमिति यथा पर्जन्यो बीजविशेषे पुराणकेषु चिद्वेषं चाकृत्वा उदासीनः सन् वर्षति एवमीश्वरोऽपि पुण्यवत्सुरागं पापिषु द्वेषं चाकुर्वन् ज
 गत्सृजति तत्तदसाधारणकर्म बीजवशात्तेते विभिन्नं फलं प्राप्नुवंतीति तेनैवैषम्यादीत्यर्थः ॥ ९ ॥ ननु विस्तृजामि उदासीनवदासीनमिति परस्परविरुद्धमुच्यत इत्याशंक्याह मयेति मया कूटस्थेन अध्यक्षेण अयस्कां
 त कल्पेन प्रवर्तकेन प्रकृतिः चराचरं जगत्सूयते उत्पादयति अनेन अध्यक्षत्वेनैव हेतुना हेतौ ते यजगद्विपरिवर्तते जन्माद्यवस्थासु भ्रमति अयस्कां तवदहमुदासीनश्च सृष्टिप्रवर्तकश्च भवामीति भावः तथा च मंत्रवर्णः

सर्वभूतानि कौंतेय प्रकृतिं यांति मामिकां ॥ कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विस्तृजाम्यहं ॥ ७ ॥ प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विस्तृजामि पुनः पुनः ॥ भूतग्राममिमं कृत्स्नमव
 शं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥ न च मां तानि कर्माणि निबध्नंति धनं जय ॥ उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥ मया अध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते स चराचरं ॥ हेतुनानेन कौं
 तेय जगद्विपरिवर्तते ॥ १० ॥ अवजानंति मां मूढा मानुषी तनुमाश्रितं ॥ परं भावमजानंती मम भूतमहेश्वरं ॥ ११ ॥ मोघाशामोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेत
 सः ॥ राक्षसीमासुरींचैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ १२ ॥ महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ॥ भजंत्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययं ॥ १३ ॥

एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतांतरात्मा कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्चेति एकस्यैव देवस्य सर्वाध्यक्षत्वं साक्षित्वं च प्रतिपादयति ॥ १० ॥ एवं भूतमांसंतं मूढाः अवजानंति यतो
 मानुषी तनुं आश्रितं मनुष्यदेहेन व्यवहरंतं मम परं प्रकृष्टं भावं तत्त्वं अजानंतः भूतानां महेश्वरं मामवजानंतीति संबंधः ॥ ११ ॥ मदवज्ञानाच्च ते मोघाशाः दृथैव आशा आशिषो येषां ते मोघाशाः तथामोघकर्माणः नि
 ष्फलो योगाः मोघज्ञानाः निष्फलज्ञानाः यतो विचेतसः निर्विवेकाः यतो राक्षसी आसुरींचरजस्तमः प्रधानां मोहिनीं मोहकरीं प्रकृतिं श्रिताः स्थितिभिधिपिब्रवादपरस्वमपहरेत्येवं शीलाः क्रूरकर्माणो भवन्तीत्य
 र्थः ॥ १२ ॥ तथा ये महात्मानः अक्षुद्रचित्ताः तु पूर्वभ्योऽत्यंतं विलक्षणाः मां भजंति यतो दैवी प्रकृतिसत्त्वप्रधानां आश्रिताः अनन्यमनसः एकाग्रचेतसः किं गतानुगतिकतया दंभेन वा भजंति न किं तर्हि मां भूतादि
 सर्वभूतकारणं अव्ययं ज्ञात्वा मत्त्वा भजंति ॥ १३ ॥